

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

P8_TA(2017)0018

Wdrażanie programu Erasmus +

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie wdrożenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (2015/2327(INI))

(2018/C 252/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 14,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie 2006/962/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie, ⁽²⁾
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wspierania dostępu młodzieży do rynków pracy, poprawy statusu osób odbywających staże i praktyki zawodowe ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie edukacji na rzecz zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 stycznia 2011 r. zatytułowany „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu” (COM(2011)0012),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie programu „Mobilna młodzież” ramy dla ulepszania europejskiego systemu kształcenia ogólnego i zawodowego” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowany „Działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – plan modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego” (COM(2011)0567),
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych (2011/C 372/01) ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 29.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 77.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 1.

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 i 29 listopada 2011 r. na temat poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z 2012 r. z wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) „Kształcenie i szkolenia na rzecz inteligentnego i trwałego rozwoju Europy sprzyjającego włączeniu społecznemu” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie nowego podejścia do edukacji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia,
- uwzględniając deklarację w sprawie promowania poprzez edukację postaw obywatelskich oraz wspólnych wartości, którymi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja (deklaracja paryska) przyjętą na nieformalnym posiedzeniu ministrów edukacji państw członkowskich Unii Europejskiej w Paryżu w dniu 17 marca 2015 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie promowania przedsiębiorczości młodzieży przez kształcenie i szkolenia ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2015 r. „Projekt wspólnego sprawozdania Rady i Komisji na rok 2015 w sprawie realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy w dziedzinie młodzieży (2010–2018)” (COM(2015)0429),
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z 2015 r. w sprawie wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) „Nowe priorytety europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie roli wczesnej edukacji i kształcenia podstawowego w stymulowaniu kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie ograniczania zjawiska wczesnego kończenia nauki i sprzyjania sukcesom szkolnym ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie zdobywania wiedzy o UE w szkole ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie programu Erasmus+ i innych narzędzi wspomagania mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie rozwijania – poprzez kształcenie i szkolenie – umiejętności korzystania z mediów i umiejętności krytycznego myślenia,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie roli sektora młodzieżowego w zintegrowanym międzysektorowym podejściu do zapobiegania i zwalczania radykalizacji młodych ludzi prowadzącej do przemocy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 70 z 8.3.2012, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 208 z 10.6.2016, s. 32.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0292.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 417 z 15.12.2015, s. 25.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 172 z 27.5.2015, s. 17.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 417 z 15.12.2015, s. 36.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0106.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0107.

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 czerwca 2016 r. zatytułowany „Nowy europejski program na rzecz umiejętności” (COM(2016)0381),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2016 r. dotyczącą działań następczych w związku ze strategicznymi ramami europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu, a także art. 1 ust. 1 lit. e) decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy i załącznik 3 do tej decyzji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0389/2016),
- A. mając na uwadze, że Erasmus+ jest jednym z najbardziej udanych programów Unii i głównym narzędziem wspierania działań w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu, oraz że został stworzony, by zwiększać możliwości kariery dla młodych ludzi oraz oferować uczestnikom nawiązywanie więzi społecznych; w okresie 2014–2020 oferuje możliwości studiowania, szkolenia i wolontariatu w innym kraju ponad 4 milionom Europejczyków;
- B. mając na uwadze, że Komisja wykazała elastyczność i podjęła innowacyjne kroki, by stawić czoła nowym wyzwaniom, takie jak oferta dla uchodźców, a także by wspierać wartości obywatelskie w ramach zachęt stwarzanych przez Erasmus+ na rzecz aktywniejszego i bardziej partycypacyjnego dialogu międzykulturowego;
- C. mając na uwadze, że duże znaczenie edukacyjne, społeczne, polityczne i ekonomiczne tego programu znajduje odzwierciedlenie w zwiększeniu jego budżetu o 40 % w obecnym okresie realizacji programu oraz we wskaźniku wykorzystania środków na zobowiązania z przeznaczonego nań budżetu, który osiągnął blisko 100 % przy bardzo dużej liczbie wniosków;
- D. mając na uwadze, że nie wszystkie dane wymagane do przeprowadzenia pełnej analizy ilościowej i jakościowej wdrożenia są już dostępne i że w związku z tym jest zbyt wcześnie na dokonanie oceny jakościowej oddziaływania programu;
- E. mając na uwadze, że wyniki badania wpływu programu Erasmus z 2014 r. ⁽²⁾ wskazują, iż osoby, które studiowały lub szkoliły się za granicą, mają dwukrotnie większe szanse na znalezienie pracy w porównaniu z osobami, które nie mają podobnych doświadczeń, a także mając na uwadze, że 85 % studentów programu Erasmus studiuje lub szkoli się za granicą w celu zwiększenia swoich szans na zatrudnienie za granicą, oraz że pięć lat po uzyskaniu dyplomu stopa bezrobocia wśród osób, które studiowały lub szkoliły się za granicą, jest o 23 % niższa; mając na uwadze, że badanie wpływu programu Erasmus pokazuje również, że 64 % pracodawców uważa, iż międzynarodowe doświadczenie jest istotne przy rekrutacji (odsetek ten wynosił jedynie 37 % w 2006 r.), oraz że absolwentom posiadającym międzynarodowe doświadczenie powierza się ważniejsze obowiązki zawodowe; mając na uwadze, że 1 na 3 stażystów programu Erasmus otrzymuje ofertę zatrudnienia w przedsiębiorstwie, w którym odbywał staż, oraz że prawie 1 na 10 stażystów programu Erasmus, którzy odbyli praktyki zawodowe, założył własną firmę, a 3 na 4 planuje lub bierze pod uwagę możliwość założenia własnej firmy;

Główne wnioski

1. podkreśla, że program Erasmus+ jest głównym programem UE w zakresie mobilności, kształcenia i szkolenia, na który przeznaczono o 40 % więcej środków w budżecie w porównaniu z latami 2007–2013, z uwagi na jego pozytywne wyniki oraz duże zainteresowanie;
2. zauważa, że znaczna większość agencji narodowych oczekuje, że cele programu Erasmus+ w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży zostaną osiągnięte;
3. uważa, że program Erasmus+ odgrywa istotną rolę we wspieraniu tożsamości i integracji europejskiej, solidarności, trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, wysokiej jakości zatrudnienia, konkurencyjności, spójności społecznej i mobilności zawodowej młodzieży, wnosząc pozytywny wkład w poprawę europejskich systemów kształcenia i szkolenia, uczenie się przez całe życie, aktywne obywatelstwo europejskie i lepsze perspektywy zatrudnienia, umożliwiając Europejczykom zdobycie – w drodze studiów, szkoleń, doświadczenia zawodowego za granicą i wolontariatu – przekrojowego i przenoszalnego pakietu umiejętności i kompetencji osobistych i zawodowych oraz dając ludziom szansę na bardziej niezależne życie, łatwiejsze przystosowanie się i rozwój osobisty;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0291.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/dgs/education_culture/repository/education/library/study/2014/erasmus-impact_en.pdf

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

4. podkreśla, że jakkolwiek widoczność całego programu jest większa niż jego poprzednika, to jednak poszczególne programy sektorowe wciąż są słabo wyeksponowane; przypomina w tym kontekście, że specyficzne cechy i właściwości poszczególnych sektorów muszą zostać wzięte pod uwagę w trakcie wdrażania programu;
5. podkreśla, że należy przywrócić formaty sektorowe, takie jak „warsztaty Grundtviga” i krajowe inicjatywy na rzecz młodzieży otwarte na udział grup nieformalnych, a ponadkrajowe inicjatywy na rzecz młodzieży powinny być bardziej dostępne; proponuje, aby maksymalnie zwiększyć wpływ programu poprzez zaproponowanie nowych, wykonalnych działań, które można zrealizować na przykład przez wprowadzenie wymian młodzieży na dużą skalę, w oparciu o strukturę wolontariatu europejskiego na dużą skalę w ramach akcji kluczowej 1;
6. podkreśla, że rosnące zainteresowanie Europejczyków programem Erasmus+ można najlepiej zaobserwować w przypadku rozdziału programu poświęconego młodzieży; zauważa, że obecnie 36 % wszystkich podań w ramach programu Erasmus+ dotyczy młodzieży, co stanowi 60-cio procentowy wzrost liczby podań między 2014 r. a 2016 r.;
7. uznaje znaczenie usystematyzowanego dialogu unijnego dla młodzieży – partycypacyjnego procesu, który daje osobom młodym oraz organizacjom młodzieżowym możliwość zaangażowania się w tworzenie polityki na rzecz młodzieży i wywarcia wpływu na jej kształt, oraz z zadowoleniem przyjmuje wsparcie programowe w tym procesie, udzielane w formie wsparcia dla krajowych grup roboczych oraz projektów usystematyzowanego dialogu w ramach akcji kluczowej 3; zauważa, że wolontariat europejski jest formatem intensywnego uczenia się i zbierania doświadczeń przez młodych ludzi i potrzebuje warunków ramowych wysokiej jakości; podkreśla, że dostęp do programu Erasmus+ powinien pozostać zastrzeżony w pierwszej kolejności dla społeczeństwa obywatelskiego;
8. uwzględnia fakt, że – zgodnie z informacjami otrzymanymi od zainteresowanych stron na wszystkich szczeblach – chociaż pierwszy, dwuipółletni okres wdrażania programu był bardzo trudny i pełen wyzwań, to w międzyczasie wprowadzono usprawnienia, niemniej jednak uproszczenia wprowadzone przez podejście uniwersalne odniosły w wielu przypadkach przeciwny efekt; uważa, że przy mniejszej liczbie przeszkód natury biurokratycznej programy miałyby szerszy zakres i byłyby bardziej dostępne; domaga się zatem podjęcia dalszych wysiłków na rzecz zmniejszenia biurokracji w cyklu projektowym oraz kształtowania ponoszonych kosztów we właściwy sposób i w stosunku do budżetu bądź do rodzaju projektu; jednocześnie zachęca Komisję do wzmoczonego dialogu z parterami społecznymi, władzami lokalnymi i społeczeństwem obywatelskim w celu zapewnienia możliwie jak najszerszej dostępności programu; ubolewa, że z uwagi na wysoki poziom obciążeń administracyjnych finansowanie z programu Erasmus+ może okazać się nieosiągalne dla mniejszych organizacji; uważa, że należy ograniczyć biurokrację i uprościć wymogi w zakresie sprawozdawczości;
9. ubolewa, że Komisja nie dostarcza żadnych danych na temat jakości udanych projektów; podkreśla, że analiza jakości każdego projektu oraz przejrzyste eksponowanie jego rezultatów stanowi oczywisty krok, który Komisja powinna uczynić dla podniesienia wskaźnika powodzenia dotyczącego wniosków;
10. podkreśla, że cel dotyczący uproszczenia, większej przystępności dla użytkownika i większej elastyczności w procesie realizacji programu nie został jeszcze osiągnięty; ubolewa w tym kontekście nad utrzymującym się brakiem przejrzystości i niejednakowym poziomem uszczegółowienia przewodnika po programie, a także nad zbyt zawiłymi formularzami wniosków, co stawia w wyrażnie niekorzystnej sytuacji mniejszych, niedoświadczonych i nieprofesjonalnych wnioskodawców; podkreśla konieczność ulepszenia programu, aby stawał się jeszcze bardziej przyjazny dla użytkowników, zważywszy jednocześnie na istotność rozróżnienia między poszczególnymi sektorami oraz grupami beneficjentów; ubolewa, że przedłużające się terminy płatności w programie Erasmus+ utrudniają mniejszym organizacjom ubieganie się o finansowanie;
11. wzywa Komisję do uproszczenia procedury składania wniosków oraz do przekształcenia przewodnika po programie, aby stał się bardziej przyjazny dla użytkownika i zorientowany na poszczególne sektory przez zebranie wszystkich istotnych informacji o każdym programie w jednym rozdziale, a także wzywa Komisję do opublikowania formularzy wniosków we wszystkich językach urzędowych w tym samym czasie co przewodnika po programie i na odpowiednio długi czas przed upływem terminu składania wniosków oraz do przedstawienia jasnych informacji o dokumentach potrzebnych na każdym etapie; apeluje o większą przejrzystość i uproszczenie części finansowej formularza; podkreśla, że skoordynowana i spójna ocena wspierana przez niezależnych ekspertów jest konieczna przy ocenie wniosków;
12. podkreśla znaczenie precyzyjnie określonych efektów uczenia się i szczegółowych opisów stanowisk w ramach oferty zdobywania doświadczenia zawodowego za granicą w programie Erasmus+, skierowanej do osób korzystających z kształcenia i szkolenia zawodowego, stażystów, praktykantów i wolontariuszy; podkreśla, że przygotowanie kandydatów przed ich wyjazdem za granicę jest integralną częścią tej działalności i musi uwzględniać spotkania poświęcone poradnictwu zawodowemu i szkolenia językowe, a także poświęcone integracji społecznej i kulturowej, w tym komunikacji międzykulturowej, dzięki czemu zwiększy się zaangażowanie społeczne oraz poprawią się warunki pracy i życia obywateli; biorąc pod uwagę znaczenie wielojęzyczności w zwiększaniu szans ludzi młodych na zatrudnienie, uważa, że należy

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

dołożyć większych starań w celu promowania i wspierania wielojęzyczności w programie Erasmus+; zadowoleniem przyjmuje fakt, że wzmacniane będą umiejętności uczestników projektów Erasmus+ w zakresie znajomości języków obcych, w szczególności języków krajów sąsiadujących, co może zwiększyć mobilność i szanse na zatrudnienie na transgranicznym rynku pracy; uważa, że kursy językowe dla nowych uczestników działań w zakresie mobilności mogłyby być oferowane we współpracy z instytucjami oświatowymi i przedsiębiorstwami przyjmującymi oraz być dostosowane do ich kierunku studiów lub zakresu stażu;

13. przypomina, że pomimo znacznego wzrostu całkowitego budżetu programu w wieloletnich ramach finansowych dla pierwszej połowy okresu realizacji programu przewidziano tylko ograniczony wzrost budżetu, czego skutkiem było niestety odrzucenie wielu projektów wysokiej jakości, a tym samym obniżenie skuteczności i duże niezadowolenie wnioskodawców;

14. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie puli dostępnych środków na program Erasmus+ w 2017 r. o niemal 300 mln EUR w porównaniu z rokiem 2016; ponadto podkreśla, że środki te należy wykorzystać po części na ulepszenie słabych stron programu, ale przede wszystkim na zwiększenie liczby udanych projektów wysokiej jakości;

15. uznaje, że inwestycje z budżetu UE w ramach programu Erasmus+ przyczyniają się w znacznym stopniu do podnoszenia umiejętności, zwiększania zatrudnienia i ograniczania ryzyka długoterminowego bezrobocia wśród młodych Europejczyków, a także do aktywnego obywatelstwa i społecznego włączenia młodych ludzi;

16. uważa, że wzrost o 12,7% w całkowitym budżecie na 2017 r. w porównaniu z 2016 r. oraz zwiększanie tego udziału procentowego w pozostałych latach realizacji programu przyniesie efekt w postaci wyższych poziomów skuteczności oraz rosnącego zadowolenia wnioskodawców; oczekuje wdrożenia zamiaru Komisji, aby przydzielić dodatkowe 200 mln EUR na pozostały okres realizacji programu, choć wymagane są nawet większe nakłady budżetowe na pokrycie zapotrzebowania w sektorach niedofinansowanych, które jest obecnie znacznie wyższe, niż dostępne środki; zwraca uwagę, że 48% krajowych agencji donosi, że poziom finansowania działań w ramach programu jest zbyt niski;

17. zachęca Komisję do przeanalizowania akcji kluczowych i sektorów w ramach programu, które wydają się niedofinansowane, takich jak akcja kluczowa 2 – partnerstwa strategiczne, uczenie się dorosłych, młodzież, edukacja szkolna, kształcenie i szkolenie zawodowe oraz szkolnictwo wyższe, a także tych, które mogą odnieść największe korzyści ze zwiększenia budżetu; podkreśla potrzebę utrzymania ciągłego monitorowania programu, aby identyfikować obszary i sektory, aby możliwie najszybciej przyjąć środki naprawcze; podkreśla potrzebę zagwarantowania dostatecznych środków na mobilność ze zwróceniem szczególnej uwagi na zwiększenie mobilności wśród grup niedostatecznie reprezentowanych; podkreśla, że z uwagi na potrzeby poszczególnych sektorów nieodzowne są specjalne linie budżetowe dla różnych sektorów; zwraca uwagę, że budżet musi zostać wykorzystany tylko zgodnie z wytycznymi programu;

18. podkreśla, że metody wirtualne są tylko jednym ze sposobów rozpowszechniania i wykorzystywania wyników oraz że osobisty kontakt i bezpośrednie działania odgrywają bardzo istotną rolę dla powodzenia projektów i całego programu; w związku z tym wyraża przekonanie, że kampanie informacyjne w państwach członkowskich mogą obejmować seminaria oraz działania spotykające się z osobistym odbiorem potencjalnych uczestników;

19. podkreśla również, że w programie Erasmus+ komponentem istotnym dla wszystkich uczestników jest rozwój umiejętności językowych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje narzędzia językowe online oferowane przez Komisję, ale wskazuje, że trzeba wdrożyć powiązane ramy (krajowe, regionalne, lokalne), aby mobilność – w szczególności uczniów w wieku szkolnym i uczestników kursów kształcenia i szkolenia zawodowego, jak również personelu – była sukcesem ułatwiającym ich integrację w różnych środowiskach;

20. przypomina, że obecnie tylko 1% młodych osób korzystających ze szkolenia zawodowego połączonego z pracą, w tym praktykantów, bierze udział w programach z zakresu mobilności w trakcie szkolenia; uważa, że istotne jest stworzenie warunków do rozwoju mobilności praktykantów w obrębie Unii Europejskiej, tak aby dać im takie same możliwości jak studentom szkolnictwa wyższego, a tym samym osiągać cele w zakresie walki z bezrobociem, w szczególności wśród młodzieży;

21. podkreśla znaczenie edukacji nieformalnej i pozaformalnej, osób pracujących z młodzieżą, uprawiania sportu oraz wolontariatu w programie Erasmus+ jako dróg rozwoju kompetencji obywatelskich, społecznych i międzykulturowych, by ułatwiać włączenie społeczne oraz aktywne obywatelstwo wśród osób młodych, a także przyczyniać się do rozwoju ich kapitału ludzkiego i społecznego;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

22. podkreśla, że wcześniej programy Erasmus i Leonardo były kierowane głównie do młodych ludzi posiadających wyższe kwalifikacje oraz lepsze możliwości w odniesieniu do dostępu do rynku pracy i w niewystarczający sposób koncentrowały się na osobach znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji pod względem społecznym; zwraca uwagę na cel UE dotyczący zmniejszenia liczby osób wcześniej kończących naukę i ograniczenia ubóstwa; podkreśla, że wdrażając program Erasmus+, państwa członkowskie powinny zdecydowanie koncentrować się na osobach wcześniej kończących naukę, które stanowią grupę wysokiego ryzyka w odniesieniu do ubóstwa i bezrobocia; zwraca uwagę, że programy dla osób wcześniej kończących naukę nie mogą wpisywać się w standardowe programy kształcenia i szkolenia zawodowego lub programy wymiany z głównego nurtu, ale powinny koncentrować się na konkretnych potrzebach tych osób, na łatwym dostępie i nieskomplikowanym finansowaniu, przy jednoczesnym zapewnieniu nieformalnych i pozaformalnych środowisk uczenia się;

23. zwraca uwagę na nowe wyzwania społeczne i stale zmieniający się zakres obowiązków w pracy; przypomina, że program Erasmus+ również przygotowuje młodych ludzi do zatrudnienia i uważa, że należy przenieść nacisk z kompetencji zawodowych na umiejętności miękkie, wspieranie zdobywania szerokiego, przekrojowego i przenoszalnego pakietu umiejętności i kompetencji, takich jak przedsiębiorczość, umiejętności cyfrowe, twórcze myślenie, rozwiązywanie problemów oraz postawa innowacyjna, pewność siebie, umiejętności przystosowywania się, praca zespołowa, zarządzanie projektami, ocena ryzyka i podejmowanie ryzyka, a także kompetencje społeczne i obywatelskie, które są niezwykle istotne dla rynku pracy; uważa, że powinno to obejmować również dobre samopoczucie w pracy, odpowiednią równowagę między życiem prywatnym a pracą oraz integrację na rynku pracy i w społeczeństwie osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji;

24. zauważa, że instrument gwarancji kredytów studenckich uruchomiono dopiero w lutym 2015 r. po podpisaniu umowy o delegowaniu zadań z Europejskim Funduszem Inwestycyjnym w grudniu 2014 r. oraz że jak dotąd dopiero cztery banki we Francji, Hiszpanii i Irlandii zaczęły wykorzystywać ten innowacyjny instrument; żałuje, że ten instrument finansowy jest daleki od osiągnięcia spodziewanych rezultatów, gdyż dotychczas uczestniczy w nim zaledwie 130 studentów studiów magisterskich; wzywa do przeprowadzenia krytycznej oceny instrumentu gwarancji kredytów studenckich, badając jego cel oraz dostępność w całej Europie, a także apeluje do Komisji, aby w konsultacji z Parlamentem przedstawiła strategię ponownego rozdziału części budżetu, która prawdopodobnie nie zostanie wykorzystywana do 2020 r.; podkreśla, że ogólny wskaźnik zadłużonych studentów powinien być monitorowany, aby dopilnować, by kompleksowe instrumenty finansowe wykorzystywane w programie przekładały się na pomoc dla większej liczby osób;

25. ubolewa, że organizacje reprezentujące sportowców amatorów, a zwłaszcza sportowców niepełnosprawnych, na szczeblu lokalnym są dalece niewystarczająco reprezentowane jako uczestnicy projektów podczas realizacji lokalnych projektów sportowych; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie małych partnerstw współpracy z mniejszymi wymogami administracyjnymi jako ważny krok w kierunku zapewnienia mniejszym lokalnym organizacjom sportowym możliwości uczestniczenia w programie i podniesienia swojej wartości; podkreśla, że działania międzysektorowe, w tym przypadku ściślej łączące sport i edukację, mogą przyczynić się do wyeliminowania tego mankamentu; zwraca uwagę, że praktykę należy rozszerzyć na inne sektory finansowania projektu Erasmus+, zwłaszcza na rzecz organizacji wolontariackich;

26. z zadowoleniem przyjmuje szczególnie zaangażowanie programu Erasmus+ we współpracę oraz lokalną działalność sportową; zachęca Komisję do zwiększenia dostępności oraz uczestnictwa w programie lokalnych podmiotów takich jak kluby sportowe; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny, czy środki finansowe dostępne na sport w ramach programu Erasmus+ są wykorzystywane efektywnie i z korzyścią dla sportu na poziomie lokalnym, a jeśli tak nie jest, do wskazania wariantów poprawy sytuacji, koncentrując się na sporcie i edukacji na poziomie lokalnym w celu zwiększenia widoczności, promowania aktywności fizycznej oraz rozszerzenia dostępności sportu dla wszystkich obywateli w UE; zwraca się do Komisji o poprawę przekrojowego podejścia do sportu na poziomie najbliższym obywatelowi we wszystkich odpowiednich działaniach w ramach programu Erasmus+ oraz o koordynowanie działań w tej dziedzinie, aby zapewnić ich efektywność i pożądaną skuteczność;

27. podkreśla wartość dodaną działań na rzecz kształcenia i szkolenia zawodowego w ramach programu Erasmus+ w kontekście wspierania kojarzenia lub ponownego kojarzenia defaworyzowanych grup z możliwościami kształcenia/ szkolenia zawodowego w celu poprawy ich przechodzenia na rynek pracy;

28. wzywa Komisję, państwa członkowskie, w tym agencje UE, takie jak Cedefop, do poprawy jakości, dostępności i równego dostępu do programów mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym, tak aby oferowały one wszystkim uczestnikom wartość dodaną w zakresie kwalifikacji, uznania i treści, oraz do zagwarantowania wprowadzenia norm jakości w programach przygotowania zawodowego;

29. zauważa, że z uwagi na wysoki poziom bezrobocia wśród ludzi młodych w niektórych państwach członkowskich głównym celem programu Erasmus+ jest przystosowanie młodzieży do wymagań rynku pracy; jednocześnie szczególnie podkreśla potrzebę zachowania w programie Erasmus+ znaczenia działań podejmowanych poza szkołą, kształceniem zawodowym i studiami;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

30. przypomina Komisji, że osoby niepełnosprawne, jak np. osoby niesłyszące, mają szczególne potrzeby i dlatego potrzebują odpowiedniego finansowania i stosownego wsparcia, np. tłumaczy języka migowego oraz dostępu do większej ilości informacji i wystarczającej dotacji umożliwiającej im dostęp do programu Erasmus+ i programów mobilności; wzywa Komisję do kontynuowania prac zmierzających do wprowadzenia dodatkowych środków, które zapewnią osobom niepełnosprawnym nieograniczony i niedyskryminujący dostęp do wszystkich programów pomocowych w ramach Erasmus+; uważa za wskazane, jeżeli zostanie uznane to za konieczne, powołanie tzw. „trenerów” w agencjach narodowych, którzy doradzaliby, jak najlepiej rozdzielić środki finansowe;

31. podkreśla potrzebę wspierania, zarówno poprzez finansowanie, jak i poprzez ulgi podatkowe, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oferujących szkolenia zawodowe w ramach programu Erasmus+;

Zalecenia

32. uważa, że Erasmus+ jest jednym z głównych filarów dostosowania europejskich obywateli do uczenia się przez całe życie; zwraca się zatem do Komisji, aby w pełni wykorzystała wymiar programu dotyczący uczenia się przez całe życie przez wspieranie i pobudzanie współpracy międzysektorowej w ramach programu Erasmus+, które są znacznie większe niż w poprzedzających go programach, oraz aby dokonała oceny współpracy międzysektorowej w ramach przeglądu śródkresowego Erasmus+ przewidzianego na koniec 2017 r.; uznaje, że projekty i działania międzysektorowe wykazują potencjał w zakresie poprawy skuteczności programu; wzywa do uczynienia z mobilności edukacyjnej części wszelkich programów kształcenia wyższego lub zawodowego, aby poprawić jakość kształcenia wyższego oraz systemu kształcenia i szkolenia zawodowego, pomóc poszczególnym osobom w podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, kompetencji i rozwoju kariery, a także by zwiększyć świadomość kompetencji mobilnych we wszystkich sektorach docelowych oraz zwiększyć wiedzę o uczeniu się, szkoleniu i pracy z młodzieżą; wzywa do zwiększenia szans osób objętych kształceniem i szkoleniem zawodowym na odbywanie praktyk zawodowych lub części kształcenia w krajach sąsiednich, np. przez finansowanie kosztów podróży studentom, którzy nadal zamieszkują w swym kraju;

33. wskazuje na Erasmus+ jako na ważny instrument podnoszący jakość kształcenia i szkolenia zawodowego w całej UE; podkreśla fakt, że sprzyjające włączeniu społecznemu wysokiej jakości kształcenie i szkolenie zawodowe oraz mobilność w tym zakresie odgrywają zasadniczą rolę pod względem gospodarczym i społecznym w Europie – na szybko zmieniającym się rynku pracy – jako środki pozwalające młodym ludziom na zdobycie umiejętności zawodowych i życiowych potrzebnych w procesie przechodzenia z kształcenia i szkolenia do życia zawodowego; podkreśla, że kształcenie i szkolenie zawodowe oraz mobilność w tym zakresie powinny wspierać równe szanse, niedyskryminację oraz włączenie społeczne dla wszystkich obywateli, w tym kobiet, które są niedoreprezentowane w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, a także osób znajdujących się w trudnej sytuacji, w tym Romów, młodych bezrobotnych, osób niepełnosprawnych, mieszkańców obszarów oddalonych, mieszkańców obszarów najbardziej oddalonych oraz migrantów; proponuje, aby skupić się również na beneficjentach o niskich kwalifikacjach w celu zwiększenia ich udziału, a tym samym zwiększyć zasięg oddziaływania programów;

34. podkreśla utrzymujący się selektywny społecznie charakter udziału w mobilności w niektórych państwach członkowskich; ubolewa, że nierówności wewnątrz państw członkowskich i pomiędzy nimi utrudniają dostęp do programu, ponieważ tworzą bariery dla wnioskodawców, a w szczególności studentów o niskich dochodach; zwraca uwagę na wysoki odsetek studentów uczestniczących w mobilności otrzymujących wsparcie od osób trzecich (rodzin, rodziców, partnerów, podmiotów lokalnych będących blisko beneficjentów); zwraca uwagę, że wielu pracujących studentów rezygnuje z udziału w mobilności z uwagi na potencjalną utratę dochodów; zauważa, że likwidacja przeszkód dla mobilności, takich jak przeszkody finansowe, i lepsze uznawanie międzynarodowych rezultatów pracy/studiów są ważnymi narzędziami dla realizacji celów akcji kluczowej 1; zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszego zwiększania pomocy finansowej dla tych, którzy nie mogą uczestniczyć w programie z uwagi na przeszkody finansowe, oraz do szukania dalszych możliwości ułatwiania ich mobilności, aby program Erasmus+ stał się autentycznie dostępny dla wszystkich; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie równouprawnienia płci i równego dostępu do programu;

35. wzywa Komisję do zagwarantowania europejskiej mobilności również w czasach kryzysu w Europie i do zachowania opcji nadal umożliwiających dostęp do programu Erasmus+ krajom należącym do europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego;

36. nadal obawia się, że młodzi ludzie, jak i ogół społeczeństwa postrzegają Erasmus+ głównie jako program z zakresu szkolnictwa wyższego; zaleca zatem, aby kłaść większy nacisk na szczeblu europejskim, krajowym i regionalnym na zwiększenie widoczności różnych sektorów, do których można kandydować, takich jak kształcenie szkolne, szkolnictwo wyższe, międzynarodowe szkolnictwo wyższe, kształcenie i szkolenie zawodowe, uczenie się dorosłych, młodzież i sport czy wolontariat, oraz aby podkreślić możliwość realizowania projektów przekrojowych, w szczególności poprzez kampanie informacyjne i działania PR dotyczące zawartości wszystkich programów;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

37. uważa funkcjonujące od dawna marki programów („Comenius”, „Erasmus”, „Erasmus Mundus”, „Leonardo da Vinci”, „Grundtvig” i „Młodzież w działaniu”) oraz ich logotypy za istotne narzędzia w promowaniu różnorodności programu; zauważa przy tym, że nazwa „Erasmus+” staje się najbardziej rozpoznawalna, zwłaszcza dla nowych uczestników; podkreśla, że nowy program powinien chronić swoją nową nazwę „Erasmus+” oraz promować ją za pomocą różnych metod; sugeruje, by Komisja dalej podkreślała związek programu Erasmus+ z poprzednimi markami programów, a także różnorodność jego podprogramów; apeluje o dodanie członu „Erasmus+” do nazw poszczególnych programów (tworząc nazwy „Erasmus+ Comenius”, „Erasmus+ Mundus”, „Erasmus+ Leonardo da Vinci”, „Erasmus+ Grundtvig” oraz „Erasmus+ Młodzież w działaniu”); wzywa wszystkie zainteresowane strony, aby w dalszym ciągu używały tych marek, w szczególności w publikacjach i broszurach, w celu utrzymania i wzmocnienia wizerunku programów sektorowych, co pozwoli zapewnić lepszą rozpoznawalność i wyeliminować wszelkie wątpliwości wśród beneficjentów; wzywa Komisję do uporządkowania treści przewodnika po programie Erasmus+ w oparciu o funkcjonujące od dawna marki programów i do konsekwentnego używania ich nazw także w przewodniku;

38. zachęca Komisję do wzmożenia wysiłków na rzecz otwartego i przejrzystego sposobu pracy w oparciu o konsultacje oraz do dalszego usprawniania swojej współpracy z partnerami społecznymi oraz społeczeństwem obywatelskim (w tym odpowiednio stowarzyszeniami rodziców, studentów, nauczycieli i personelu niedydaktycznego oraz organizacjami młodzieżowymi) na każdym szczeblu wdrażania programu; podkreśla, że program Erasmus+ powinien stać się wizytówką przejrzystości dla Unii Europejskiej oraz być tak postrzegany przez obywateli, prowadząc do sytuacji, w której 100 % decyzji i procesów będzie w pełni przejrzyste, zwłaszcza w aspekcie finansowym; przypomina, że całkowicie przejrzyste decyzje zapewniają jaśniejsze zrozumienie w przypadku projektów i osób, których wnioski nie zostały rozpatrzone pomyślnie;

39. podkreśla ważną rolę komitetu programu określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1288/2013 ustanawiającym program Erasmus+, będącego kluczowym podmiotem w realizacji programu oraz zwiększaniu europejskiej wartości dodanej poprzez rozszerzoną komplementarność oraz synergę między programem Erasmus+ a strategiami politycznymi na szczeblu krajowym; apeluje o zwiększenie roli komitetu program, zwłaszcza w podejmowaniu decyzji politycznych; zwraca się do Komisji o dalsze udostępnianie szczegółowych informacji o przekazaniu scentralizowanych środków komitetowi programu;

40. podkreśla, że narzędzi informatycznych nie należy postrzegać jedynie jako nośnika procesów zarządczych, procesów składania wniosków i procesów administracyjnych, gdyż mogą one również oferować cenne kanały kontaktu z beneficjentami oraz służyć usprawnieniu wzajemnych kontaktów między nimi, potencjalnie zapewniając wsparcie dla wielu innych procesów, np. uzyskiwania informacji zwrotnych od beneficjentów, wzajemnego monitorowania oraz poprawy widoczności programu;

41. wzywa Komisję do zapewnienia regularnej wymiany informacji i dobrej współpracy pomiędzy władzami krajowymi, organami wdrażania i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na szczeblu europejskim oraz agencjami narodowymi zarówno w zakresie zdecentralizowanych, jak i scentralizowanych działań programu; wzywa agencje narodowe do prezentowania na swoich stronach internetowych – tam, gdzie jest to możliwe – wszystkich potrzebnych informacji w takim samym formacie i o takiej samej treści;

42. zachęca Komisję oraz, odpowiednio, Dyрекcję Generalną ds. Edukacji i Kultury w Komisji Europejskiej (DG EAC), a także Agencję Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA), aby nadal sprzyjały akcjom zdecentralizowanym, takim jak akcja kluczowa 2, przez proponowanie finansowania odpowiedniego i proporcjonalnego do rozmiaru działań;

43. zachęca do dalszego usprawniania współpracy między agencjami narodowymi a Agencją Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) w celu promowania scentralizowanych działań w ramach programu Erasmus+, zapewniania koniecznego wsparcia, zwiększania zainteresowania programem, dostarczania potencjalnym wnioskodawcom dodatkowych informacji o programie oraz wymiany informacji zwrotnych dotyczących poprawy procesów wdrażania; wzywa Komisję do opracowania – we współpracy z agencjami narodowymi – europejskich wytycznych dotyczących wdrażania dla agencji narodowych; wzywa do ułatwiania kontaktów między Komisją, agencjami narodowymi, beneficjentami programu, przedstawicielami organizacji społeczeństwa obywatelskiego a EACEA przez opracowanie platformy wymiany informacji i dobrych praktyk, za pośrednictwem której wszystkie zainteresowane strony mogą uzyskać informacje wysokiej jakości, a także wymieniać doświadczenia oraz sugestie dotyczące dalszego ulepszania programu; podkreśla potrzebę udziału zainteresowanych stron i beneficjentów w posiedzeniach komitetu programu; podkreśla, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1288/2013 można to usprawnić przez utworzenie stałych podkomitetów mających w składzie przedstawicieli zainteresowanych stron i beneficjentów, sektorowe agencje narodowe, posłów do Parlamentu Europejskiego oraz przedstawicieli państw członkowskich;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

44. podobnie wzywa Komisję, by sprawdziła i odpowiednio dostosowała warunki płatności na rzecz agencji narodowych oraz terminy składania i zatwierdzania wniosków; zwraca uwagę, że agencjom narodowym należy zapewnić większą elastyczność przy określaniu wysokości stypendiów w zakresie mobilności i kosztów administracyjnych związanych z dłuższymi pobytami za granicą; zachęca Komisję do przyznania agencjom narodowym większej elastyczności w przesuwaniu środków pomiędzy kluczowymi akcjami, aby wyeliminować potencjalne luki w finansowaniu na podstawie potrzeb beneficjentów; zaleca zdanie się w tym procesie na agencje narodowe, gdyż znają one potencjalne luki w finansowaniu w swoich krajach; zauważa, że większa elastyczność wiąże się z koniecznością odpowiedniego monitorowania i przejrzystości;

45. wyraża zaniepokojenie spadającą liczbą projektów finansowanych ze wspólnego funduszu w ramach programu Leonardo i domaga się, aby w tym kontekście agencje narodowe ponownie otrzymały większy margines swobody decydowania o wysokości dodatków do kosztów administracyjnych w celu lepszego uwzględnienia specyfiki krajowej, na przykład systemu dualnego;

46. jest zaniepokojony trudnościami agencji narodowych w interpretowaniu i stosowaniu zasad programu oraz przypomina, że w ramach działań zdecentralizowanych zarządza się 82 % budżetu programu Erasmus+; wzywa Komisję do uproszczenia definicji i usprawnienia wytycznych dotyczących działań zdecentralizowanych oraz do zagwarantowania spójnego stosowania zasad oraz przepisów programu przez agencje narodowe, przy przestrzeganiu wspólnych standardów jakości i oceny projektu oraz procedur administracyjnych, zapewniając tym samym jednolitą i spójną realizację programu Erasmus+, najlepsze wyniki dla budżetu UE oraz unikanie poziomu błędu;

47. uważa, że należy regularnie oceniać i zwiększać wydajność krajowych agencji, aby strzec wyników działań finansowanych przez UE; uznaje, że w tym kontekście kluczowe powinny być wskaźniki uczestnictwa oraz doświadczenia uczestników i partnerów;

48. proponuje dostosowanie struktury organizacyjnej odpowiednich służb Komisji do struktury programu;

49. wzywa do dalszego ulepszania odpowiednich narzędzi informatycznych oraz do skoncentrowania się na usprawnianiu, zwiększaniu przyjazności dla użytkownika i udoskonalaniu połączeń między poszczególnymi narzędziami zamiast na tworzeniu nowych narzędzi; przypomina w tym kontekście, że nowe narzędzia informatyczne należą do ulubionych metod interakcji w sieci używanych przez młodych obywateli; podkreśla, że technologie informatyczne mogą odegrać ważną rolę we wzmacnianiu widoczności programu;

50. wzywa Komisję do opracowania kolejnych platform informatycznych na potrzeby platform eTwinning, School Education Gateway, Open Education Europa, EPALe, Europejskiego Portalu Młodzieżowego i VALOR w celu zwiększenia ich atrakcyjności i przystępności dla użytkownika; zwraca się do Komisji, aby zawarła ocenę tych platform w śródkresowej ocenie programu Erasmus+, która ma zostać przedstawiona na koniec 2017 r.;

51. wzywa Komisję do optymalizacji wydajności i łatwości obsługi narzędzi informatycznych, takich jak Mobility Tool, lub innych platform wsparcia informatycznego, takich jak ePlatforma na rzecz uczenia się dorosłych w Europie (EPALe), aby zagwarantować, że beneficjenci programu w jak największym stopniu wykorzystają swoje doświadczenia, oraz aby promować transgraniczną współpracę i dzielenie się najlepszymi praktykami;

52. wzywa Komisję do wzmocnienia wymiaru edukacji szkolnej w kontekście programu przez zwiększenie mobilności uczniów, uproszczenie finansowania i procedur administracyjnych dla szkół i podmiotów zajmujących się edukacją pozaformalną, zgodnie z ogólnym zamierzeniem programu Erasmus+ polegającym na wspieraniu współpracy międzysektorowej oraz z myślą o zachęcaniu podmiotów świadczących pozaformalne usługi edukacyjne do nawiązywania partnerstw ze szkołami; zachęca Komisję do wzmocnienia pracy z młodzieżą oraz działań w zakresie rozwoju edukacji nieformalnej i pozaformalnej w ramach programu przez wpieranie organizacji młodzieżowych oraz innych podmiotów pracujących z młodzieżą, jak również dalsze wspieranie partnerstwa na rzecz młodzieży między UE a Radą Europy;

53. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie dwóch rodzajów partnerstwa strategicznego jako pierwszy i ważny pozytywny krok w kierunku zwiększenia szans małych organizacji na uczestnictwo w programie, gdyż często mają one trudności ze spełnieniem warunków i są przez to faktycznie dyskryminowane, co pozbawia program reputacji i siły przekonywania; zwraca się do Komisji o wprowadzenie ulepszeń, które sprawią, że program stanie się jeszcze bardziej atrakcyjny, co przełoży się na włączenie większej liczby małych organizacji w działania w ramach programu, w celu docelowego zwiększenia ich udziału w programie z uwzględnieniem wymagań jakościowych; z zadowoleniem przyjmuje sformułowanie europejskich wytycznych dotyczących wdrażania oraz utworzenie bardziej szczegółowej strony z najczęściej

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

zadawanymi pytaniami, gdyż usprawni to udzielanie odpowiedzi na pytania o kryteria wyboru oraz ułatwi prezentację wybranych projektów w celu objaśnienia procedury wyboru, jak również umożliwi lepsze wsparcie małych organizacji; podkreśla potrzebę zaangażowania w działania realizowane w ramach programu różnych organizacji oraz konieczność zachowania równowagi między nimi;

54. proponuje zmniejszenie kwot wsparcia przeznaczanych na współpracę między szkołami i zwiększenie dzięki temu liczby wspieranych projektów, aby bardziej bezpośrednio wspierać wymianę uczniów i umożliwić przez to więcej osobistych spotkań między ludźmi z różnych kręgów kulturowych i o różnych językach ojczystych; podkreśla znaczenie osobistego doświadczenia pozyskanego w spotkaniach z ludźmi innego pochodzenia kulturowego, zwłaszcza w odniesieniu do promowania tożsamości europejskiej i głównej idei integracji europejskiej, oraz proponuje użycie wszelkich środków, aby skłonić do udziału jak największą liczbę osób, co z pewnością powinno odnosić się do wszystkich celów programu; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście dokonane już ulepszenia, oczekuje jednak nadal uelastycznienia zasad obowiązujących w ramach partnerstw strategicznych ze strony agencji narodowych oraz Komisji;

55. biorąc pod uwagę znaczenie wielojęzyczności w zwiększaniu szans ludzi młodych na zatrudnienie⁽¹⁾, uważa, że należy dołożyć większych starań w celu promowania i wspierania wielojęzyczności w programie Erasmus+;

56. w kontekście nowych wyzwań społecznych dla Europy zwraca uwagę na konieczność wzmocnienia europejskiego podejścia do wspierania dużych projektów innowacji w dziedzinie edukacji, szkoleń i młodzieży, realizowanych przez europejskie sieci społeczeństwa obywatelskiego; zauważa, że można to uczynić przez przeznaczenie części ogólnego przydziału środków na akcję kluczową 2 programu Erasmus+ na „Współpracę na rzecz innowacji i wymiany dobrych praktyk” w zakresie działań scentralizowanych;

57. zwraca uwagę, że 75 % krajowych agencji odnotowało wysokie obciążenie administracyjne, co obniża potencjał inwestycyjny unijnego budżetu i może bezpośrednio zagrozić beneficjentom; domaga się, by DG EAC oraz Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego usprawniły realizację programu, zwłaszcza procesu składania wniosków;

58. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie systemu kosztów jednostkowych do programu w celu ograniczenia do minimum obciążeń administracyjnych; z zadowoleniem przyjmuje również dostosowania dokonane przez Komisję w 2016 r. i zaplanowane na 2017 r.; zauważa, że z uwagi na wymogi regulacyjne niektóre państwa członkowskie nie mogą zastosować tego systemu lub uważają, że poziom kosztów jest nieadekwatny do kosztów rzeczywistych; uważa, że dalszy wzrost poziomów kosztów jednostkowych jest niezbędny do zapewnienia uczestnikom projektów wystarczającego wsparcia finansowego oraz podkreśla potrzebę zapewnienia, by uczestnicy i organizacje z obszarów oddalonych oraz regionów granicznych nie byli defaworyzowani systemem kosztów jednostkowych; wzywa, by stosownie wynagrodzić duże osobiste zaangażowanie zwłaszcza wielu wolontariuszy i nauczycieli oraz wszystkich innych wnioskodawców; wzywa do (ponownego) objęcia finansowaniem inicjowania projektów w celu nawiązywania kontaktów z potencjalnymi partnerami do współpracy lub spotkań przygotowawczych bądź na przykład wprowadzenia wystarczającego ogólnego ryczałtu dla pokrycia również tych kosztów; podkreśla, że przejrzystość w tej dziedzinie stanowi istotny składnik wymogów przejrzystości oraz celów całego programu Erasmus+;

59. z zadowoleniem przyjmuje uproszczenie w wyniku wprowadzenia finansowania według kwoty ryczałtowej oraz stawki zryczałtowanej; zachęca Komisję do poszukiwania sposobów na dalsze ulepszenie skomplikowanej procedury administracyjnej dla wnioskodawców w ramach różnych sektorach programu; jest zaniepokojony faktem, że agencje krajowe odnotowują wyższe obciążenie administracyjne;

60. dostrzega potrzebę zwiększenia wsparcia operacyjnego dla sieci europejskich w ramach akcji kluczowej 3 – wsparcie w reformowaniu polityk w celu jak najszerzej promocji i rozpowszechniania możliwości, jakie oferuje Erasmus+;

61. wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich kroków w kierunku uznania kwalifikowalności wolontariatu jako źródła własnych wkładów do budżetu projektu, gdyż ułatwia to udział mniejszych organizacji, szczególnie w sporcie, mając na uwadze, że czas wolontariuszy może być uznany w programie Erasmus+ za współfinansowanie w postaci wkładu rzeczowego, a nowy wniosek Komisji dotyczący wytycznych finansowych przewiduje taką możliwość; podkreśla, że należy uznać oraz wyeksponować wkład wolontariuszy z uwagi na jego doniosłość dla programu, pod warunkiem, że jest on monitorowany w celu zagwarantowania, że wolontariat uzupełnia, lecz nie zastępuje inwestowania środków publicznych;

62. uznaje gospodarczą i społeczną wartość wolontariatu i zachęca Komisję do skuteczniejszego wspierania organizacji opartych na wolontariacie wśród akcji programu;

⁽¹⁾ Sprawozdanie naukowo-polityczne JRC w sprawie języków i zatrudnienia, 2015 r.

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

63. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący utworzenia Europejskiego Korpusu Solidarności; zachęca Komisję do zaangażowania organizacji wolontariackich w rozwój tej nowej inicjatywy, w celu zapewnienia dodatkowej wartości dodanej w związku z krzewieniem wolontariatu w Unii Europejskiej; zachęca Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wysiłku budżetowego w celu przyjęcia tej nowej inicjatywy, nie powodując przy tym niedofinansowania innych bieżących i priorytetowych programów, oraz wzywa do zbadania możliwości zintegrowania jej z wolontariatem europejskim, tak aby wzmocnić wolontariat w UE bez powielania inicjatyw i programów;

64. podkreśla, że wolontariat stanowi przejaw solidarności, wolności i odpowiedzialności, który przyczynia się do wzmocnienia aktywnego obywatelstwa i osobistego rozwoju człowieka; uważa, że wolontariat jest również istotnym narzędziem włączenia społecznego i spójności, a także szkolenia, edukacji i dialogu międzykulturowego, wnosząc jednocześnie istotny wkład w upowszechnianie wartości europejskich; uważa, że należy uznać rolę wolontariatu europejskiego we wspieraniu rozwoju umiejętności i kompetencji, które ułatwiają wejście uczestników wolontariatu europejskiego na rynek pracy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia wolontariuszom godnych warunków pracy i monitorowania, czy warunki umów, na jakich pracują wolontariusze, są w pełni przestrzegane; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by uczestnicy wolontariatu europejskiego nigdy nie byli traktowani ani wykorzystywani jako zamiennicy pracowników;

65. apeluje o jak najkrótszy czas podejmowania decyzji oraz spójną i skoordynowaną ocenę wniosków, a także o zapewnianie przejrzystego i zrozumiałego uzasadnienia odrzuconych wniosków, aby nie powodować powszechnej utraty motywacji do korzystania z programów UE;

66. zdecydowanie zachęca do zapewnienia większej przejrzystości w ocenie wniosków oraz informacji zwrotnych wysokiej jakości dla wszystkich wnioskodawców; apeluje do Komisji o zapewnienie skutecznego systemu informacji zwrotnych umożliwiającego beneficjentom programu zgłaszanie Komisji wszelkich nieprawidłowości, które mogli odkryć, dotyczących wdrażania programu Erasmus+; ponadto apeluje do Komisji o ulepszenie i zwiększenie przepływu informacji między europejskimi instytucjami odpowiedzialnymi za wdrażanie programu a organami krajowymi; zachęca agencje narodowe i Agencję Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) – w celu ulepszenia wdrażania programu – by zapewniły oceniającym możliwości odbywania szkoleń oraz organizowały regularne spotkania z beneficjentami i wizyty dotyczące projektów;

67. zwraca uwagę na istotność wzmocnienia lokalnego wymiaru wolontariatu europejskiego; sugeruje zapewnienie wolontariuszom europejskim większego wsparcia, nie tylko przed opuszczeniem społeczności lokalnej, ale również w związku z powrotem do społeczności lokalnej, w formie poorlyntacyjnego i pointegracyjnego szkolenia, aby pomóc im dzielić się wiedzą europejską przez promowanie wolontariatu na szczeblu lokalnym;

68. wspiera rosnącą skuteczność i efektywność dzięki projektom na większą skalę; zauważa jednak, że niezbędna jest równowaga między małymi a dużymi grupami wnioskujących;

69. wzywa Komisję do jak największego ujednoczenia ustalonych stawek płatności zaliczkowych w całym okresie realizacji programu, tak aby zapewnić wszystkim beneficjentom takie same korzyści i ułatwić wdrażanie projektów, zwłaszcza w przypadku małych organizacji; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zagwarantowanie, by w odniesieniu do wnioskodawców programu nie faworyzowano dużych instytucji kosztem mniejszych instytucji o słabiej ugruntowanej pozycji;

70. zwraca uwagę na dysproporcje regionalne na szczeblu UE oraz w obrębie państw członkowskich, związane z uczestnictwem w działaniach finansowanych w ramach programu Erasmus+; niepokoi się, że wskaźniki pomyślnie zrealizowanych działań w ramach programu kształtują się na stosunkowo niskim poziomie i są zróżnicowane w całej UE; domaga się ukierunkowanych i szybkich działań w celu zwiększenia uczestnictwa w programie i poprawy wskaźników dotyczących jego skuteczności bez względu na pochodzenie wnioskodawców dzięki przeznaczeniu części finansowania na konkretne działania promujące i uwrażliwiające, zwłaszcza w regionach, w których dostęp do funduszu jest jeszcze niewielki;

71. zauważa, że wdrażanie programu Erasmus+ w regionach UE ukazuje różne potrzeby w zakresie finansowania i priorytetów działań, co zmusza niektóre państwa członkowskie do zmiany celu programu dla zapewnienia uzyskania najlepszych efektów z wydatkowanych środków;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

72. zauważa nieuzasadnione ogromne różnice w wysokości dotacji pomiędzy krajami oraz w metodach ich przyznawania; zachęca Komisję do zbadania skutków takich różnic w ramach dążenia do zmniejszenia rozbieżności społeczno-ekonomicznych w Unii Europejskiej; zachęca do dalszego zwiększania udziału dotacji, jak również ich dostosowania do kosztów życia w goszczącym kraju mobilności, w celu zachęcania do udziału społecznie i ekonomicznie defaworyzowanych studentów, kadr i studentów o specjalnych potrzebach oraz kadr i studentów z regionów oddalonych;

73. zwraca uwagę, że bardziej pozytywny wpływ dotacji na rzecz mobilności w ramach programu Erasmus+ w państwach Europy Wschodniej i Południowej, a także większe zainteresowanie takimi dotacjami stanowią kontrast w stosunku do ograniczonego całkowitego budżetu programu, co skutkuje wysokim odsetkiem odrzuconych wniosków; proponuje Komisji nasilenie działań mających na celu promowanie mobilności od Europy Zachodniej po Europę Wschodnią;

74. ubolewa, że rosnąca nierówność w obrębie państw członkowskich i między niektórymi z nich oraz wysoka stopa bezrobocia młodzieży w UE utrudnia dostęp do programu, tworząc bariery w mobilności wnioskodawców pochodzących z regionów o niższych dochodach i bardziej dotkniętych kryzysem gospodarczym i cięciami; wyraża potrzebę dotarcia z programem Erasmus+ oraz programami kształcenia i szkolenia zawodowego do regionów odległych i granicznych UE; pozytywnie postrzega zapewnienie dostępności i równości szans mieszkańcom tych regionów jako instrument ograniczania bezrobocia młodzieży i stymulacji gospodarczej;

75. podkreśla, że dotacje na wspieranie mobilności osób fizycznych w ramach programu Erasmus+ należy zwolnić z podatku oraz składek na zabezpieczenie społeczne;

76. wzywa Komisję do uznania szczególnego charakteru projektów i mobilności z udziałem osób o specjalnych potrzebach i osób ze środowisk defaworyzowanych; zachęca do intensywniejszego promowania możliwości angażowania się osób o specjalnych potrzebach i osób ze środowisk defaworyzowanych, w tym uchodźców, w realizację programu; zwraca się o ułatwienie tym osobom dostępu do tych możliwości;

77. podkreśla, że mimo postępu w zakresie uznawania czasu studiów, zaliczeń, kwalifikacji i umiejętności zdobytych za granicą w ramach edukacji nieformalnej i pozaformalnej, wyzwania te pozostają aktualne; podkreśla, że uznawanie międzynarodowych kwalifikacji jest nieodzowne dla mobilności oraz stanowi podstawę dalszej współpracy w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego; podkreśla istotność pełnego wykorzystania wszystkich unijnych narzędzi zatwierdzania wiedzy, umiejętności i kompetencji nieodzownych dla uznawania kwalifikacji;

78. zauważa, że liczba okresów studiów odbytych za granicą za pośrednictwem programu Erasmus stale rośnie od 2008 roku mimo kryzysu gospodarczego, finansowego i społecznego; zwraca jednocześnie uwagę na dynamiczny wzrost liczby zagranicznych praktyk zawodowych; stwierdza, że młodzież najwyraźniej postrzega staże jako doskonałą okazję do zwiększenia swoich szans na zatrudnienie; zaleca Komisji, agencjom narodowym, organizacjom i instytucjom uwzględnienie tych tendencji;

79. podkreśla, że wraz z europejskimi ramami kwalifikacji⁽¹⁾, wprowadzono wyraźne usprawnienia systemów uznawalności i zatwierdzania dyplomów, kwalifikacji, punktów, certyfikatów umiejętności, akredytacji kompetencji w zakresie edukacji oraz kształcenia i szkolenia zawodowego, lecz wciąż istnieją problemy do rozwiązania; podkreśla znaczenie dopilnowania, aby kompetencje i kwalifikacje rozwinięte dzięki doświadczeniom związanym z międzynarodową mobilnością w każdym otoczeniu – formalnym środowisku uczenia się, w ramach stażu w przedsiębiorstwach lub wolontariatu i działalności młodzieżowej – były odpowiednio dokumentowane, zatwierdzane, uznawane i porównywalne w systemie ojczystym; wzywa Komisję do przeprowadzenia reform i poczynienia postępów w kierunku przekształcenia europejskich ram kwalifikacji, które obecnie są zaleceniem, w silniejszy instrument w celu wspierania swobodnego przemieszczania się; apeluje do Komisji i państw członkowskich o systematyczne wykorzystywanie i dalsze rozwijanie istniejących europejskich instrumentów, takich jak Europass, Youthpass i ECVET; zachęca do opracowania wspólnych kwalifikacji w kształceniu i szkoleniu zawodowym, które będą gwarantowały uznanie kwalifikacji na szczeblu międzynarodowym; wzywa państwa członkowskie do pełnego i terminowego wdrożenia zalecenia Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego;

80. podkreśla, że pozaformalne kształcenie i uczenie się dorosłych rozwija umiejętności podstawowe i umiejętności miękkie, takie jak kompetencje społeczne i obywatelskie, które są istotne dla rynku pracy oraz dobrego samopoczucia w pracy i odpowiedniej równowagi między życiem prywatnym a pracą; zwraca uwagę, że pozaformalne kształcenie i uczenie się dorosłych odgrywa kluczową rolę w docieraniu do grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji społecznej i wspieraniu ich w rozwijaniu umiejętności pomagających im we wchodzeniu na rynek pracy i znalezieniu trwałego i dobrej jakości zatrudnienia, czy też w poprawie ich sytuacji w zakresie zatrudnienia oraz we wnoszeniu wkładu w budowę bardziej demokratycznej Europy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

81. wzywa Komisję i państwa członkowskie do propagowania programów kształcenia i szkolenia zawodowego, podkreśla że systemy praktyki i staży stanowią możliwości formacyjne, które nie zastępują pełnoetatowych, profesjonalnych miejsc pracy, że należy zapewnić godne warunki pracy oraz odpowiednią płacę praktykantom, oraz że w żadnym wypadku kompetencje przypisywane beneficjentom nie mogą być zastępowane kompetencjami właściwymi dla pracowników;

82. zwraca uwagę na bardziej wymagające prace wdrożeniowe dla agencji narodowych w ramach aktualnego programu; zwraca się do Komisji o zapewnienie agencjom narodowym dostatecznych zasobów i koniecznej pomocy, przyczyniając się tym samym do zwiększenia skuteczności wdrażania programu oraz umożliwiając agencjom narodowym podejmowanie nowych wyzwań wynikających ze zwiększenia budżetu;

83. wzywa Komisję do monitorowania jakości kryteriów stosowanych przez agencje narodowe podczas oceny projektów oraz do wymiany najlepszych praktyk w tym zakresie; zachęca do opracowania programów szkoleniowych dla oceniających, aby umożliwić im dalszy rozwój, zwłaszcza w obszarze projektów przekrojowych, oraz do umożliwienia im udzielania jakościowej informacji zwrotnej wszystkim wnioskodawcom, co ma sprzyjać realizacji celów w ramach przyszłych projektów oraz zwiększyć skuteczność przyszłych wnioskodawców;

84. uważa, że pomiary jakościowe powinny być równie ważne jak pomiary ilościowe; apeluje o opracowanie tych pierwszych w kontekście programu Erasmus+;

85. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zatwierdzanie i uznawanie uczenia się pozaformalnego lub nieformalnego oraz nauki zawodu; zachęca państwa członkowskie, by zapewniały młodym praktykantom lepsze informacje na temat dostępnych możliwości, w większym stopniu wspierały ośrodki szkolenia zawodowego, które chcą włączyć się do programu Erasmus+, a w sytuacjach mobilności transgranicznej w krajach sąsiadujących wdrożyły środki towarzyszące w postaci pomocy w zakwaterowaniu i transporcie dla praktykantów;

86. popiera wzmocnienie mobilności w kształceniu, programy uczenia się i okresy praktyk zawodowych w programach gwarancji dla młodzieży oraz Inicjatywie na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, służące podjęciu próby zniwelowania wysokich wskaźników bezrobocia młodzieży i nierównowagi geograficznej w obrębie Unii Europejskiej;

87. wzywa Komisję do określenia aktualnie nierównego udziału instytucji kształcenia i szkolenia zawodowego w unijnych programach na rzecz mobilności w poszczególnych krajach i regionach, aby zniwelować te różnice przez zwiększoną współpracę i wymianę informacji pomiędzy agencjami narodowymi programu Erasmus+, wspieranie pracy zespołowej wśród instytucji kształcenia i szkolenia zawodowego dzięki łączeniu doświadczonych instytucji kształcenia i szkolenia zawodowego z innymi instytucjami, oferowaniu środków wsparcia politycznego oraz formułowaniu konkretnych zaleceń dla instytucji kształcenia i szkolenia zawodowego, a także ulepszaniu już funkcjonujących systemów wsparcia dla instytucji kształcenia i szkolenia zawodowego;

88. zachęca państwa członkowskie, z myślą o wspieraniu mobilności nauczycieli, wykładowców i kadr pozaakademickich, do uznawania ich udziału w programach mobilności jako ważnego elementu postępu w ich karierach, a jeżeli możliwe, do wprowadzenia systemu nagród związanych z udziałem w programach mobilności – przykładowo w formie świadczeń pieniężnych lub zmniejszenia obciążenia pracą;

89. wzywa agencje narodowe do zapewnienia pełnej przejrzystości w trakcie oceny projektów przez publikację listy wybranych projektów ze wskazaniem postępu w ich realizacji oraz udzielonego wsparcia finansowego;

90. zachęca, by w ramach akcji kluczowej 1 kontynuować najlepiej funkcjonujące praktyki z programu Comenius, takie jak wspieranie wymian międzyszkolnych, oraz by utrzymać możliwości indywidualnego ubiegania się o dotacje na mobilność przez członków kadry szkół w ramach akcji kluczowej 1;

91. zwraca uwagę, że pomimo wysokiej jakości projektów w ramach akcji kluczowej 2 wiele z nich odrzucono z uwagi na ograniczone środki finansowe; zachęca Komisję do wyróżnienia tych projektów, aby pomóc im przyciągnąć inwestycje z innych źródeł; zachęca państwa członkowskie do uznania projektów, którym przyznano wyróżnienie, przez nadanie im priorytetowego dostępu do środków publicznych na ich realizację, jeżeli takie środki są dostępne;

92. wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków w celu rozwiązania problemu finansowania organizacji europejskich z siedzibą w Brukseli, aby promować ich wkład w rozwój polityki europejskiej w dziedzinach edukacji, szkolenia, młodzieży i sportu;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

93. zwraca uwagę na wyzwania, z jakimi borykają się agencje narodowe przy wdrażaniu programu International Credit Mobility (ICM); apeluje o większą elastyczność agencji narodowych w dziedzinie przydziału środków z niektórych krajów i regionów do innych w celu realizacji priorytetów instytucji szkolnictwa wyższego w zakresie współpracy;

94. zwraca uwagę na malejącą liczbę indywidualnych uczestników programów mobilności poza programem Erasmus+ w wyniku preferencyjnego traktowania przez europejskie instytucje szkolnictwa wyższego zinstytucjonalizowanego systemu mobilności; zachęca Komisję oraz władze krajowe do przywrócenia możliwości uczestnictwa w programach mobilności dla kandydatów indywidualnych;

95. zachęca Komisję do wzmocnienia systemu kształcenia i szkolenia zawodowego przez promowanie podprogramów Leonardo da Vinci wśród nowych organizacji i mniejszych instytucji, a ponadto do udzielania im pomocy w składaniu wniosków o odpowiednie finansowanie w formie dalszego doradztwa, szkolenia online i zindywidualizowanego wsparcia w przygotowywaniu wysokiej jakości wniosków o finansowanie przez kontakt z agencjami narodowymi programu Erasmus+;

96. zachęca do promowania europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego na świecie, jak również do podnoszenia indywidualnego poziomu wiedzy na świecie przez wpieranie wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron (państw członkowskich, instytucji szkolnictwa wyższego, stowarzyszeń szkolnictwa wyższego), w celu zwiększenia atrakcyjności wspólnych kursów magisterskich Erasmus Mundus dla instytucji szkolnictwa wyższego oraz potencjalnych wnioskodawców;

97. zaleca większe zaangażowanie agencji narodowych w rozwój polityki dotyczącej edukacji, szkoleń, młodzieży i sportu przez wzmocnienie więzi pomiędzy Komisją, państwami członkowskimi i agencjami narodowymi;

Kolejny okres realizacji programu

98. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zintensyfikowanie wysiłków mających na celu uproszczenie procedur i zmniejszenie znacznych obciążeń administracyjnych dla studentów, instytucji oraz przedsiębiorstw przyjmujących zaangażowanych w projekty Erasmus+, zwłaszcza tych, które nie wykorzystują dostatecznie tej możliwości, aby ułatwić równy dostęp i procesy rejestracji, zatwierdzania i uznawania; uważa, że informacje dotyczące tego programu muszą być udzielane we wszystkich językach urzędowych UE, by zachęcać do większego zaangażowania; apeluje do Komisji i agencji narodowych o ujednoczenie kryteriów dostępu, tak aby zapewnić dostęp jak największej liczbie wnioskodawców;

99. sugeruje, aby priorytetem było z jednej strony powstrzymanie się od dalszej harmonizacji i dużych zmian w strukturze programu, a z drugiej strony utrzymanie i umocnienie osiągnięć oraz dokonywanie stopniowych ulepszeń tam, gdzie to konieczne;

100. zaleca ponadto, aby w programie Erasmus+ zwiększyć wyeksponowanie i znaczenie kształcenia pozaformalnego zarówno dla pracy z młodzieżą, jak i edukacji dorosłych, ponieważ właśnie kształcenie pozaformalne jest ważne w odniesieniu do obywatelstwa europejskiego oraz wspierania demokracji i tworzenia wartości; ze względu na nazwę program jest jednak często utożsamiany tylko z kształceniem formalnym;

101. wzywa Komisję do zaangażowania odpowiednich zainteresowanych stron w prace nad kolejnym okresem finansowania programu oraz nad wprowadzeniem ewentualnych ulepszeń w celu zagwarantowania dalszego powodzenia oraz wartości dodanej programu;

102. zaleca, by program Erasmus+ dalej rozwijał międzysektorową mobilność osób fizycznych w ramach akcji kluczowej 1, tak aby uczniowie, nauczyciele, edukatorzy, trenerzy, stażyści, pracownicy i młodzi ludzie mogli w pełni korzystać z mobilności międzysektorowej;

103. zwraca się o opracowanie jednoznacznej definicji projektów międzysektorowych w celu uniknięcia wątpliwości wynikających z błędnego określenia projektów;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

104. wzywa nie tylko do zagwarantowania budżetu na obecnym poziomie dla kolejnej edycji programu w nowych wieloletnich ramach finansowych, ale uważa również, że dalsze zwiększanie budżetu zapewniające co najmniej taki sam poziom rocznego finansowania dla kolejnej edycji programów jak poziom finansowania w ostatnim roku realizacji bieżących ram, stanowi bezwzględnie kluczowy warunek wstępny dla utrzymania powodzenia programu; proponuje Komisji zbadanie możliwości zwiększenia wstępnego finansowania;

105. z zadowoleniem przyjmuje strukturę programu i wzywa Komisję do zachowania we wniosku dotyczącym kolejnej edycji programów dotychczasowych odrębnych rozdziałów i odrębnych budżetów dla dziedzin kształcenia i szkolenia, młodzieży i sportu z uwzględnieniem ich szczególnego charakteru, oraz wzywa Komisję do dostosowania formularzy wniosków, systemów sprawozdawczości i wymogów dotyczących rozwiniętych produktów do specyfiki poszczególnych sektorów;

106. zachęca agencje narodowe do zapewnienia łatwego dostępu do pozostających do dyspozycji budżetów w odniesieniu do poszczególnych działań podstawowych i poszczególnych sektorów po każdej turze składania wniosków, aby wnioskodawcy mogli zaplanować strategicznie swoje przyszłe działania, oraz do publikowania wyników wyboru projektów i linii budżetowych, aby umożliwić odpowiednie zewnętrzne monitorowanie programu;

107. apeluje do Komisji o dokonywanie regularnego przeglądu poziomów wsparcia finansowego, takiego jak płatności ryczałtowe z tytułu podróży i dietyienne, aby zapewnić ich zgodność z rzeczywistymi kosztami utrzymania i unikać zadłużenia w okresie szkolenia, a tym samym wspierać zapobieganie dyskryminacji oraz pomijania osób posiadających mniejsze możliwości finansowe lub specjalne wymagania;

108. zwraca uwagę, że grupy defaworyzowane są ujęte jako docelowe w sektorze młodzieży; proponuje rozszerzenie strategii na rzecz włączenia społecznego i różnorodności na wszystkie sektory programu w celu promowania włączenia społecznego oraz uczestnictwa osób o szczególnych potrzebach lub mniejszych możliwościach w programie Erasmus+;

109. wzywa Komisję do przedstawienia, a państwa członkowskie do zatwierdzenia, ram jakości praktyk zawodowych i wniosku w sprawie zwiększenia mobilności praktykantów w celu zagwarantowania uprawnień stażystom, praktykantom, oraz osobom uczącym się w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego w celu zapewnienia im odpowiedniej ochrony i zagwarantowania, że te programy mobilności nigdy nie będą zastępować standardowych umów o pracę; apeluje o wysokiej jakości płatne praktyki zawodowe i staże oraz domaga się, by państwa członkowskie informowały o sytuacjach, w których narusza się warunki dotyczące zadań lub praw beneficjentów programu Erasmus+;

110. apeluje do Komisji, by dążyła wraz z państwami członkowskimi do zacieśnienia współpracy między instytucjami edukacyjnymi i najważniejszymi zainteresowanymi stronami (władzami lokalnymi/regionalnymi, partnerami społecznymi, sektorem prywatnym, przedstawicielami młodzieży, placówkami kształcenia i szkolenia zawodowego, organizacjami badawczymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego), tak aby poprawić dostosowanie systemu edukacji oraz kształcenia i szkolenia zawodowego do prawdziwych potrzeb rynku pracy, a także aby zagwarantować, by współpraca ta znalazła odzwierciedlenie w programie Erasmus+; uważa, że czynne zaangażowanie beneficjentów i wszystkich zainteresowanych stron w kształtowanie, organizację, monitorowanie, wdrażanie i ocenę programu zwiększa jego skuteczność i wartość dodaną;

111. opowiada się za umożliwieniem mobilnym studentom łączenia studiów za granicą z praktykami związanymi ze studiami w ramach programu, ułatwiając w ten sposób ich pobyt za granicą, zmniejszając selektywność społeczną, zwiększając liczbę mobilnych studentów, podnosząc ich umiejętności oraz wzmacniając powiązania pomiędzy szkolnictwem wyższym a środowiskiem pracy; apeluje zwłaszcza do Komisji o zwrócenie szczególnej uwagi na długoterminową mobilność uczniów zawodu przy przydzielaniu stypendiów w ramach programu Erasmus+;

112. zauważa asymetrię między państwami członkowskimi dotyczącą kryteriów dopuszczania do programu Erasmus+; nalega, aby Komisja zapewniła stosowanie zasad programu w agencjach narodowych w zharmonizowany sposób, przy przestrzeganiu wspólnych norm jakości i praktyk proceduralnych, i aby w ten sposób zagwarantowała wewnętrzną i zewnętrzną spójność programu Erasmus+ oraz uczyniła go prawdziwie europejskim programem; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania europejskich wytycznych dla agencji narodowych na temat wdrażania programu Erasmus+; zachęca agencje narodowe, które powinny być nieodłączną częścią procesu monitorowania, aby skupiły się również na tworzeniu lub wspieraniu forum konstruktywnego dialogu między organami odpowiedzialnymi za politykę w zakresie edukacji i pracy w każdym państwie członkowskim; zdecydowanie zachęca do lepszej koordynacji między agencjami w celu łączenia projektów dotyczących podobnych kwestii;

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

113. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia możliwości szkolenia za granicą w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego oraz traktowania kształcenia i szkolenia zawodowego jako preferowanego sposobu na integrację na rynku pracy i źródła obiecującej kariery, zagwarantowania dostępu dla wszystkich obywateli w każdym wieku, a także do zapewnienia odpowiedniego finansowania, ponieważ środki finansowe przeznaczone na kształcenie i szkolenie zawodowe nie są proporcjonalne⁽¹⁾ do liczby potencjalnych wnioskodawców w ramach oferowanych programów mobilności; zdecydowanie popiera skuteczne promowanie i zachęcanie do mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym wśród kobiet i uważa, że państwa członkowskie powinny ustanowić w związku z tym ambitne cele i ściśle monitorować postępy;

114. podkreśla, że miejsca pracy i umiejętności są definiowane na nowo, w szczególności ze względu na trwające przechodzenie na bardziej zdigitalizowaną gospodarkę, z wynikającymi z tego nowymi potrzebami przedsiębiorstw oraz sektorami ukierunkowanymi na przyszłość; apeluje do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie, aby program Erasmus+ odzwierciedlał tę rzeczywistość;

115. apeluje o większą promocję programów mobilności dla zaawansowanych szczebli kształcenia na poziomie wyższym, służących zapewnieniu mobilności między europejskimi ośrodkami badawczymi i wsparciu realizacji celu umiędzynarodowienia europejskich uniwersytetów;

116. podkreśla konieczność zwiększania świadomości dotyczącej instrumentu Erasmus+ jako środka umożliwiającego zwiększenie własnych kompetencji i włączenie ich w szerszy wymiar, co zapewni właściwe podejście do tego instrumentu, tak aby zagwarantować jego skuteczność i wyeliminować ryzyko, że stanie się on po prostu jednym z życiowych doświadczeń;

117. wzywa Komisję do opracowania i udostępnienia uaktualnionych danych statystycznych i przeprowadzenia badań monitorujących wdrażanie programu Erasmus+, w szczególności liczbę zainteresowanych młodych ludzi, z podziałem na region i płeć, jego wpływ na szanse zatrudnienia, jak również rodzaj i wskaźnik zatrudnienia oraz wpływ na wynagrodzenia, a także do określenia ewentualnych usprawnień; apeluje do Komisji o przeanalizowanie kwestii, dlaczego niektóre państwa częściej zgłaszają się do programów mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym, gdzie występują największe różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn oraz jakie są tego przyczyny, lub gdzie jest najwięcej niepełnosprawnych wnioskodawców, a także o stworzenie planu zwiększenia uczestnictwa innych państw; wzywa zatem agencje narodowe państw członkowskich do ścisłej współpracy w wymianie informacji i danych statystycznych; uważa, że wyniki badań i dane statystyczne należy dołączyć do następnego śródkresowego przeglądu Erasmus+ i je w nim uwzględnić;

118. przypomina, że w chwili szczególnego kryzysu w odniesieniu do podstawowych wartości UE, instrument Erasmus+ może stanowić zasadniczą okazję sprzyjającą integracji, zrozumieniu i solidarności wśród młodzieży; zachęca w związku z tym do promowania integracji młodzieży poprzez poznawanie innych kultur i tradycji oraz ich niezbędne wzajemne poszanowanie;

119. proponuje, by Komisja utrzymała kształcenie i szkolenia w dziedzinie przedsiębiorczości jako jeden z celów przyszłego programu Erasmus+ w następnym okresie finansowania (po 2020 r.), włączając mobilność, aby uwzględnić jako część tego programu następujące elementy:

- (i) staranną ocenę wpływu istniejących środków promujących przedsiębiorczość poprzez kształcenie i szkolenia oraz potencjalne dostosowanie ich, zwracając szczególną uwagę na skutki wywierane na grupy niewystarczająco reprezentowane i defaworyzowane;
- (ii) wspieranie lepszych treści i narzędzi nauczania formalnego i pozaformalnego skierowanych do wszystkich osób uczących się – zarówno modułów teoretycznych, jak i praktycznych – takich jak realizowane przez nie projekty w dziedzinie przedsiębiorczości;
- (iii) propagowanie partnerstw między instytucjami oświatowymi, przedsiębiorstwami, organizacjami non-profit i podmiotami świadczącymi pozaformalne usługi edukacyjne, w celu opracowania odpowiednich kursów i zapewnienia osobom uczącym się niezbędnego praktycznego doświadczenia i modeli;
- (iv) rozwój umiejętności w dziedzinie procesów przedsiębiorczych, kompetencji w zakresie finansów, umiejętności cyfrowych, twórczego myślenia, rozwiązywania problemów oraz postawy innowacyjnej, pewności siebie, umiejętności przystosowywania się, pracy zespołowej, zarządzania projektami, oceny ryzyka, podejmowania ryzyka i konkretnych umiejętności biznesowych oraz wiedzy;

⁽¹⁾ Według Komisji w 2016 r. – z powodu braku funduszy – wskaźnik skuteczności kwalifikujących się wniosków dotyczących mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym w ramach programu Erasmus+ wyniósł 42 %; już od kilku lat sytuacja ulega pogorszeniu – w 2014 r. wskaźnik skuteczności wyniósł 54 %, a w 2015 r. 48 %; wprawdzie dostępne finansowanie zwiększyło się w nieznacznym stopniu z biegiem lat, jednak popyt wzrósł jeszcze bardziej, a ze względu na ograniczone środki programu Erasmus+ finansowanie nie jest w stanie dotrzymać tempa wzrostowi popytu.

Czwartek, 2 lutego 2017 r.

(v) podkreślenie, że nauczanie pozaformalne i nieformalne stanowi uprzywilejowane środowisko umożliwiające nabywanie kompetencji w zakresie przedsiębiorczości;

120. zachęca państwa członkowskie do dalszego udziału w programie Erasmus dla młodych przedsiębiorców i do dalszego propagowania go wśród młodych ludzi chcących spróbować swoich sił w tworzeniu przedsiębiorstwa, by mogli zdobyć doświadczenie za granicą i nabyć nowe kompetencje, które pomogą im w przeprowadzeniu z powodzeniem ich przedsięwzięcia biznesowego;

121. zdecydowanie zachęca do wzajemnego uczenia się w oparciu o studia, szkolenie i doświadczenie zawodowe za granicą, aby zwiększać wpływ programu Erasmus+ na społeczności lokalne; podkreśla, że dzielenie się dobrymi praktykami ma istotne znaczenie dla poprawy jakości projektów w ramach Erasmus+; z zadowoleniem przyjmuje platformę Erasmus+ do rozpowszechniania wyników projektów i apeluje o bardziej zdecydowane podejście do dzielenia się dobrymi praktykami oraz o międzynarodową wymianę poglądów między agencjami narodowymi, partnerami i beneficjentami programu; apeluje do Komisji o zapewnienie wnioskodawcom programu wsparcia w znalezieniu międzynarodowych partnerów poprzez rozwój przyjaznych dla użytkownika platform, które gromadzą publicznie dostępne informacje dotyczące różnych beneficjentów i ich projektów;

122. apeluje do Komisji o ulepszenie przewodnika programowego i uczynienie go bardziej przyjaznym dla użytkownika i zrozumiałym oraz o opracowanie specjalnych broszur informacyjnych na temat każdego z działań podstawowych; wzywa Komisję do usprawnienia procesu składania wniosków pod względem obciążenia administracyjnego;

123. wspiera rozwój placówek kształcenia dorosłych przez ciągły rozwój zawodowy i możliwości w zakresie mobilności dla nauczycieli, dyrektorów szkół, szkoleniowców i innych pracowników sektora edukacji; zachęca do rozwoju umiejętności i kompetencji, w szczególności w zakresie efektywnego wykorzystywania ICT w uczeniu się dorosłych, aby osiągać lepsze wyniki w uczeniu się; podkreśla znaczenie wymiany najlepszych praktyk;

124. z zadowoleniem przyjmuje opracowywanie projektów pilotażowych, takich jak projekt „Europejskie ramy na rzecz mobilności praktykantów: rozwijanie obywatelstwa europejskiego i umiejętności przez integrację młodzieży na rynku pracy” mający na celu wdrożenie opłacalnych transgranicznych programów mobilności praktykantów między instytucjami kształcenia i szkolenia zawodowego, przedsiębiorstwami lub innymi odpowiednimi organizacjami, jak również oficjalne uznawanie i zatwierdzanie efektów uczenia się i wspieranie wzajemnego uznawania dyplomów, oraz projekt „Mobilność młodzieży kształcącej się zawodowo – lepsza mobilność młodzieży” mający na celu zwiększenie mobilności młodych ludzi w obrębie szkolenia zawodowego; wzywa Komisję do skutecznego wdrożenia tych dwóch projektów pilotażowych oraz o ich długofalowe włączenie do programu Erasmus+;

125. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zagwarantowanie większego i bardziej długoterminowego wsparcia strukturalnego na rzecz europejskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu w formie dotacji na działalność, ponieważ są to organizacje zapewniające możliwości uczenia się oraz przestrzenie umożliwiające obywatelom europejskim i mieszkańcom Europy uczestniczenie w opracowywaniu i wdrażaniu europejskich strategii politycznych;

126. wzywa Komisję do rozważenia odpowiedniego rozwiązania w odniesieniu do sytuacji organizacji pozarządowych szczebla europejskiego z siedzibą w Brukseli, które występują o fundusze do belgijskich agencji narodowych;

o

o o

127. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.